

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi M. P. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa M. P. przeciwko J. B. - komornikowi sądowemu przy Sądzie Rejonowym w W. i Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w W. o zapłatę, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VI ACa [...], po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2018 r., zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

1. oddala zażalenie;

2. przyznaje od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] adwokat A. S.-H. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu zażaleniowym;

3. nie obciąża powódki kosztami postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Powódka M. P. wniosła o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem prawomocnym Sądu Apelacyjnego z dnia 15 stycznia 2016 r. po rozpoznaniu apelacji powódki złożonej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 czerwca 2015 r. W pozwie skierowanym przeciwko J. B. - komornikowi sądowemu i Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w W. powódka domagała się odszkodowania za spowodowanie uszczerbku na zdrowiu w związku z niezabezpieczeniem jej środków dla koniecznego utrzymania dla niej oraz jej rodziny. Wspomnianym wyrokiem Sądu Okręgowego powództwo zostało oddalone.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 stycznia 2016 r. odrzucił skargę o wznowienie, sporządzoną osobiście przez powódkę. Szerzej wyjaśniając charakter prawny tego środka zaskarżenia, Sąd Apelacyjny stwierdził, że w skardze powódki „nie wskazano na żaden przepis ani okoliczności faktyczne mogące stanowić podstawę wznowienia”. W tej sytuacji nie sposób przyjmować, że istnieje przewidziana w przepisach k.p.c., odpowiednia podstawa wznowienia poprzedniego postępowania (k. 870 akt sprawy).

W zażaleniu złożonym przez pełnomocnika powódki podnoszono naruszenie art. 401 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 410 § 2 k.p.c. Zdaniem skarżącej, w skardze wskazano jednak na podstawę wznowienia w postaci pozbawienia skarżącej możliwości działania w postępowaniu rozpoznawczym w wyniku nieprzeprowadzenia dowodu z jej przesłuchania (art. 299 k.p.c.). Jest to podstawa, która wynika z art. 401 pkt 2 k.p.c. Pełnomocnik skarżącej domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny wyjaśnił w zaskarżonym postanowieniu charakter i cel wniesienia skargi o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem. Wskazał też na to, że skarżąca powinna w skardze wykazać ustawowe podstawy wznowienia postępowania (art. 401-404 k.p.c.), oraz wnieść skargę w terminie trzymiesięcznym, liczonym od dnia, w którym dowiedziała się

o wznowieniu postępowania (art. 407 § 1 k.p.c.). Są to podstawowe warunki merytorycznego rozpoznania skargi.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że w treści skargi (pismo z dnia 9 maja 2017 r.) nie wskazano wprowadzić odpowiednich przepisów (co mogłoby mieć znaczenie wtórne z uwagi na osobiste złożenie skargi), ale także nie podano okoliczności faktycznych, które mogłyby stanowić odpowiednią podstawę wznowienia postępowania. Co więcej, z treści pisma powódki z dnia 9 maja 2017 r. nie wynika nawet pośrednio, że wskazywano w niej jako podstawę wznowienia okoliczności wyrażone w art. 401 pkt 2 k.p.c. (pozbawienie możliwości działania). Niezależnie do tego należy stwierdzić, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 15 stycznia 2016 r. (s. 13-14) wyjaśniono, dlaczego wniosek o przesłuchanie powódki nie został uwzględniony w toku poprzedniego postępowania (brak możliwości przypisania odpowiedzialności pozwanym, niepodnoszenie tej kwestii na kolejnej rozprawie). Z tych powodów nie uwzględniono tego wniosku powódki także w postępowaniu apelacyjnym (s. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tej sytuacji nie można było twierdzić, że w omawianym zakresie powódka była „pozbawiona możliwości działania” w rozumieniu art. 401 pkt 1 k.p.c.

Istniały zatem podstawy do oddalenia zażalenia skarżącej (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Nie obciążono powódki kosztami postępowania zażaleniowego (art. 102 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono stosownie do § 3, 8, 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015 r., poz. 1801).